А/0

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ XXV

Червоне Запоріжжя

ОРГАН ЗАПОРІЗЬКОГО ОБКОМУ І МІСЬККОМУ КП(б)У
ТА ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

№ 222 (6504) | СУБОТА, 4 ЛИСТОПАДА 1944 РОКУ | Ціна 20 коп.

Невтомно розвивати народні таланти

В. І. Ленін неодноразово підкреслював, що «мистецтво належить народові». Ми ще раз в цьому впевнюємось, коли звертаємось до найбагатшого джерела мистецтва — народної творчості, до людей, чиї блискучі таланти визріли не в студіях та консерваторіях, не в інститутах живопису та драматургії, а в клубах, гуртках художньої самодіяльності. Йдеться не про професіоналів-артистів, а про рядових колгоспників, робітників, представників інтелігенції, що мають не абиякий музичний хист, вміють добре танцювати, майстерно грати на музичних інструментах, чиї виступи, часом, викликають у нас багато глибоких почуттів та думок.

І якщо уважно придивитись до учасників самодіяльності, звернути увагу на те, з якою непідробною щирістю виконують вони народні пісні, з якою запальною завзятістю танцюють улюблені національні танки, то мимоволі захоплюєшся талановитістю нашого народу.

Огляд художньої самодіяльності пройшов уже в багатьох містах і селах нашої області. Він показує, в якій великій шані у нас художня творчість, як популярна вона в народі. Бажаючих показати свою майстерність повсюди було стільки, що закінчити огляд в 1—2 дні було цілком неможливо.

На сцену виходили люди різного віку і професій. В Пологах, наприклад, виступав хор старих з села Конські Роздори. Німецька неволя поглибила їх зморшки, а зараз вони наче помолодшали, так бадьоро звучать в їхніх вустах мелодії рідних пісень! У Гуляйполі огляд художньої самодіяльності вилився у велике народне свято. Показати свою творчість виходили колгоспники цілими сім'ями.

На особливу увагу заслуговує художнє виховання, розвиток обдарувань радянської дітвори, підлітків.

В Запорізькому піонерському палаці для учнів організували балетний, драматичний і музичний гуртки. Вони повертають дітям життєрадісність, бажання поспівати, потанцювати—все, що так жорстоко придушували в них носії «нового порядку». Майже в кожному училищі, школі фабрично-заводського навчання створені самодіяльні гуртки, де підлітки розвивають свої таланти. На якому високому художньому рівні поставлено роботу в цих гуртках, можна судити хоча б з того, що художня самодіяльність запорізьких трудрезервістів посіла перше місце на республіканському огляді. Не абиякий хист юних вихованців ремісничого училища Алли Джусової, Андрія Карнауха, що брали участь у Всесоюзному огляді, заслужив на схвалюючі відгуки московських критиків.

Почала оглядати художню самодіяльність запорізька громадськість. Як відомо, тепер у Запоріжжі нема тієї багатої матеріальної бази, яка створювалась при заводських клубах протягом двох десятиріч. Проте, на огляді буде репрезентовано творчість понад 20 колективів художньої самодіяльності, в тому числі Дніпробуду, коксохімічного та паровозоремонтного заводів, залізничників, учителів. При цьому слід відзначити, що у багатьох з цих самодіяльних колективів немає навіть приміщень для клубної роботи; репетиції проводились у випадкових службових кімнатах. Не зважаючи на це, деякі з них себе дуже добре проявили себе під час святкового концерту міськсаду ім. Франка.

Протягом першої декади цього місяця має закінчитись огляд самодіяльності в усіх районах. Проведення ж обласного огляду намічено на другу половину листопада.

Треба пам'ятати, що підготовка і проведення огляду—не самоціль. Це робиться для того, щоб виявити нові таланти, зробити гуртки художньої самодіяльності більш масовими, залучити до них нові верстви трудящих.

Ось цієї головної ролі самодіяльних колективів, на жаль, дехто недооцінює. Перш за все, як це не дивно, це стосується обласного відділу мистецтв (завідуючий т. Ткачук). В театрі імені Щорса є видатні майстри сцени. Відділ мистецтв не лише не запросив артистів очолити художню самодіяльність на підприємствах і в установах, а й навіть не залучив їх до попереднього огляду репертуару, підготовленого гуртківцями. Таким чином, артисти обласного театру, в більшості випадків, опинились в стороні від мірориємства, що проводиться, і це негативно відбилось на якості підготовленої до огляду програми.

Необхідно, нарешті, укомплектувати відповідними кадрами обласний Будинок народної творчості. Назріло питання про організацію опорних пунктів, де б кожний керівник гуртка художньої самодіяльності міг би дістати від методиста потрібну пораду, консультацію.

В гуртках бере участь багато молоді. Тому не можуть комсомольські організації байдуже ставитись до цієї важливої роботи. Пильну увагу комсомолу, відділу мистецтв, політосвітпрацівників мусять привернути питання репертуару, піднесення художнього та ідейного рівня самодіяльного мистецтва. Учасник гуртка художньої самодіяльності має бути культурним, йому необхідно бути в курсі політичних подій, що відбуваються в країні, хорошо знати літературу. Йдеться про те, що кожен гуртківець має невпинно дбати про свою самоосвіту.

Щоправда, тяжіння гуртківців до культурної спадщини—класичного репертуару—помітно вже і тепер. Комсомолка Л. Яскевич з Василівки, наприклад, читала на вечорі «Сон Тетяни» з «Євгенія Онєгіна» О. Пушкіна. Гурток залізничників (ст. Пологи) готується до постави спектаклю «На бойком месте» Островського, запорізькі паровозоремонтники—п'єсу того ж драматурга—«Свои люди—сочтемся». В деяких селах гуртківці з великим смаком добираються до виконання арій з опер. Широко відбито в репертуарі воєнну, патріотичну тематику.

Проте, в цьому напрямі треба повсякденно багато працювати всім організаціям, покликаним керувати самодіяльністю, широко залучити до цього інтелігенцію, зокрема вчительство. Тоді художня самодіяльність, як і до війни, буде носити у нас всенародний характер.

Ганна Лошкарьова—бригадир фронтової бригади бетонярів будівництва греблі Дніпробуду.

Фото М. Колядюка.

Переджовтневе соціалістичне змагання

У мелітопольських вагонників

В передовому по Наркомату шляхів сполучення колективі мелітопольських вагонників, які тримають зараз прапор НКПС і ВЦРПС, йде вперта боротьба за досягнення нових виробничих успіхів на відзнаку XXVII роковин Жовтня.

Жовтень колектив закінчив з блискучими показниками. Місячний план виконано за 20 днів. На 20 процентів перевиконано план капітального ремонту, на 10—середнього. Понад план вагонники відремонтували середнім і капітальним ремонтом два вагони.

Виконуючи переджовтневе зобов'язання, вчора мелітопольські вагонники завершили середній ремонт ще двох вагонів, виконаний цілком в надурочний час.

КРАЩІ СТАНОЧНИКИ

В механічних майстернях тресту «Маслопром» широко розгорнулось соціалістичне змагання між станочниками, що виготовляють запасні частини для сепараторів і механізованих маслобоєнь. Майстерня завдяки цьому дістала можливість повністю постачити обладнанням заводи «Маслопрому» необхідними деталями, а також забезпечити своєчасний ремонт механізмів.

Найкращих показників в переджовтневому змаганні домоглися жестяник т. Ребедюк, слюсар т. Пинник, молотобоєць т. Олексієв і столяр т. Первов. Вони щоденно виконують по три норми.

ДО ЗИМИ—ГОТОВІ

Жовтневі свята колектив Пологівського вузла зустрічає доброю підготовкою свого господарства до зими. Всі стрілочники вже одержали паспорта на готовність стрілок до зими. Одночасно відремонтовані всі стрілочні будки. Підготовлено також зимовий стрілочний інвентар.

Серйозну увагу приділяється підготовці кадрів. Десять дівчат, що прибули на транспорт з села, вже набули кваліфікацію стрілочника. Всі робітники докладно ознайомлені з інструкцією роботи станції в зимових умовах.

В переджовтневому змаганні високі зразки роботи показують складачі поїздів тт. Хижняк, Лук'яненко, сцепщики вагонів тт. Левченко, Бажан, старші стрілочники тт. Славний, Жук і інші.

СТАХАНОВЦІ МЕХАНІЧНОЇ МАЙСТЕРНІ

З кожним днем все більше підвищують продуктивність праці стахановці Веселівської механічної майстерні. Багато з них достроково виконали жовтневе завдання і дали країні понадпланову продукцію.

Токар т. Білоконитов місячний план виконав на 200 процентів, коваль т. Кепебас і слюсар т. Попов—на 150 процентів. Токар комсомолець т. Шраменко, що оволодів цією професією всього два місяці тому, дає в середньому за зміну 170 процентів завдання.

Нові кадри бджільників

Днями у м. Оріхові закінчили свою роботу обласні курси бджільників. Випущено 40 чоловік, що опанували курс бджільництва.

Нові кадри бджільників—переважно інваліди Вітчизняної війни та жінки—направлені на роботу до колгоспів області.

Т. Дорошенко.

Змагання молодих орачів

В Якимівському районі комсомольці і колгоспна молодь докладають всіх зусиль на дострокове виконання плану підняття зябу. В районі організовано 114 молодіжних ланок, які вже зорали 2.839 гектарів зябу. Особливо гарні зразки на оранці зябу показують молоді орачі колгоспу ім. Чкалова. Дівчата комсомолки Люба Капустіна, Ганна Пабська, Ніна Донченко, працюючи на коровах, зорюють щоденно 1,08—1,10 гектара при нормі 0,50.

Рекордного виробітку домігся молодий 15-річний орач колгоспу «Труд» Микола Григор'єв, який, працюючи на коровах, зорює своїм плугом щоденно 1,25—1,30 гектара при нормі 0,50.

Гарну ініціативу проявили комсомольці колгоспу «Україна». Вони вирішили працювати і ніч на оранці зябу. Для цього до кожного плуга знайшли ліхтар, що дозволяє безперебійно працювати і в нічний час.

Цю ініціативу підхопили інші комсомольські організації району.

Писаненко,
секретар Якимівського РК ЛКСМУ.

Експедиція Академії Наук СРСР у Криму

Німецькі загарбники зруйнували Сімеїзську астрономічну обсерваторію. Академія Наук СРСР розробляє зараз план відбудови обсерваторії. Водночас ведеться підготовка до будівництва на півдні СРСР великої астрономічної обсерваторії, яка за своїм масштабом і обладнанням має бути на рівні кращих сучасних обсерваторій.

Для вибору місця цієї обсерваторії до Криму прибула експедиція Академії Наук СРСР.

(ТАРС).

Від Радянського Інформбюро

Оперативне зведення за 3 листопада

Протягом 3 листопада у Східній Пруссії на північ і на південь від міста **Гольдап** наші війська відбивали атаки великих сил піхоти і танків противника і завдали йому великих втрат у живій силі і техніці.

На **Будапештському** напрямі між ріками **Тісса** і **Дунай** наші війська, розвиваючи наступ, з боями зайняли понад 100 населених пунктів, в тому числі великі населені пункти **Тосег, Еркень, Діон, Альшодабаш, Уйхартьян, Шарі, Алшонемедь, Будь, Сапкснтмертон, Дунавечо** і залізничні станції **Тосег, Мікєбудо, Еркень, Альшодабаш, Інарг-Кенуч, Дунавече.**

На інших ділянках фронту—розшуки розвідників і в ряді пунктів йшли бої місцевого значення.

За 2 листопада наші війська на всіх фронтах підбили і знищили 38 німецьких танків. У повітряних боях і вогнем зенітної артилерії збито 11 літаків противника.

* * *

У Східній Пруссії, в районі міста Гольдап, великі сили піхоти і танків противника атакували наші позиції. Ударивши одночасно з півночі і з півдня, німці розраховували захопити радянські частини зненацька і затиснути їх в лещата. Зав'язались запеклі бої. Наші піхотинці і артилеристи зустріли гітлерівців вогнем з усіх видів зброї і примусили їх відійти. Незабаром противник поновив атаки. На одній ділянці група німецьких танків і піхоти вклинилась в розташування радянських військ. Потужним вогнем артилерії і гвардійських мінометів ворожа група була цілком знищена. На полі бою залишилось багато трупів гітлерівців, десятки згорілих і розбитих німецьких танків. На іншій ділянці німецькі танки і автоматники наблизились до наших позицій. Гвардійська артилерійська батарея офіцера Бурда відкрила вогонь і підпалила три танки противника. Німецькі автоматники були обстріляні осколковими снарядами і зазнали тяжких втрат.

* * *

На Будапештському напрямі між ріками Тісса і Дунай наші війська продовжували успішний наступ. Німці і угорці прагнуть за всяку ціну перетяти радянським військам шляхи на Будапешт і кидають у бій всі наявні резерви — охоронні частини, тилові гарнізони і різні команди. Водночас противник знімає з інших ділянок фронту піхоту, артилерію, танки і спішно перекидає їх в район Будапешта. Однак, не зважаючи на всі зусилля, ворогові не вдалося зупинити просування наших військ. Частини Н-ського з'єднання, що наступають вздовж шосе Кечкемет — Будапешт, в запеклому бою зломили опір противника і просунулись вперед до 20 кілометрів. Зайнято великий населений пункт Алшонемедь, розташований за 15 кілометрів від Будапешта. Інші наші частини, що наступають вздовж східного берега ріки Дунай, в результаті впертих боїв зайняли ряд населених пунктів. Відкочуючись під ударами радянської піхоти і танків, противник залишає на шляхах багато зброї і воєнного майна.

* * *

На південь від міста Пултуск два батальйони німецької піхоти зробили розвідку боєм. Наші передові підрозділи відбили одну за одною чотири атаки противника. На кінець дня радянські бійці контрударом відкинули німців. На полі бою підраховано 340 трупів гітлерівців. Підбито 4 німецьких танки і 3 самохідних гармати.

* * *

Екіпаж літака під командуванням підполковника Барзова (Червонопрапорний Балтійський флот) торпедував і потопив у Балтійському морі транспорт противника тоннажністю в 3.000 тонн.

* * *

На 2-му Прибалтійському фронті на сторону Червоної Армії перейшла група німецьких солдатів і офіцерів. Перебіжчик обер-лейтенант 21 німецької авіапольової дивізії Вольфганг Н. повідомив: «Офіцери і солдати знають, що Північна група армій відрізана від Німеччини і сухопутний зв'язок з тилом перерваний. Багато солдатів і офіцерів вважає, що німецькі війська, які застряли в Прибалтиці, будуть знищені також, як були ліквідовані німецькі дивізії в Криму. Командування намагається приховати від солдатів справжній стан справ. Недавно командуючий армією розіслав таємний наказ, в якому говорилось таке: «Нема чого питати, як це трапилось, не треба оглядатись назад і заглядати далеко наперед. Потрібно лише одне — вдержувати займані позиції до травня 1945 року. Я впевнився, що до весни ми не протягнемо і нам не минути краху». Полонений обер-єфрейтор 390 німецького полку Алоіз Штольц розповів: «21 жовтня підполковник Харміс зачитав нам перед строєм наказ по полку. В ньому пропонувалось також кожен командир відділення зобов'язаний розстрілювати на місці солдатів, які залишають свої позиції. Якщо командир відділення порушить цей наказ, то він повинен бути розстріляний командиром роти. Командирам батальйону надається право розстрілювати командирів рот, які потурають солдатам. Солдати, затримані за межами свого підрозділу, будуть негайно доставлятися в штаб полку. Там кожного п'ятого буде розстріляно. Після цього Харміс оголосив прізвища першої групи розстріляних солдатів в кількості 20 чоловік».

По Радянському Союзу

З землянок—у нові будинки

Колгоспи Полісся (Білорусія) відбудували велику кількість сіл, спалених німецько-фашистськими загарбниками. 10.000 колгоспних сімей, що досі жили в землянках, зустрічають XXVII роковини Жовтня в нових впорядкованих будинках. Закінчено також будівництво 115 колгоспних клубів.

(ТАРС).

Перший інститут у Смоленську

На всіх курсах Смоленського медичного інституту, по-варварському зруйнованого німецькими загарбниками, відновились заняття. Це—перший вищий учбовий заклад, відновлений в Смоленську після вигнання німців.

Відновленню інститута допомогли вищі учбові заклади Москви та інших міст, які прислали обладнання. З під Вільнюса повернено понад 20 тисяч книжок, вивезених німцями з інститутської бібліотеки і кинутих під час відступу під тиском Червоної Армії.

(ТАРС).

Новий рекорд Катерини Баришнікової

2 листопада бригадир молодіжної бригади Першого державного підшипникового заводу ім. Л. М. Кагановича (Москва) стругальниця Катерина Баришнікова, у відповідь на нагородження її орденом Леніна, стала на стахановську вахту і встановила новий рекорд. За 8 годин на трьох верстатах, замість двох по нормі, вона виконала завдання на 768 процентів.

(ТАРС).

Іноземна література для радянських читачів

Держлітвидав випустив нові видання іноземної класичної та сучасної літератури.

Великим успіхом користується у читачів «Слов'янська бібліотечка». До цієї серії увійшли: збірка віршів видатнішої польської поетеси Марії Конопницької, збірка вибраних творів Адама Міцкевича, книга чеського письменника, замученого німецькими катами, Ірасека—«Стародавні оповіді чеського народу». Днями виходить з друку його книга «Псоглавці»—про боротьбу чехів проти німців.

У новому перекладі видається поема Адама Міцкевича «Гражина», в якій оспівано мужню слов'янку, що бореться проти німецьких поневолювачів.

Масовим тиражем видані романи «Любий друг» Мопассана, «Шуани» Бальзака. Видані дві книги Шекспіра—«Ромео та Джульєта», «Антоній та Клеопатра» в перекладі Пастернака і «Чистилище» Данте в перекладі Лозинського.

(ТАРС).

ШИРШЕ ЗМАГАННЯ ЗА ДОСТРОКОВУ І ПОНАДПЛАНОВУ ЗДАЧУ ХЛІБА ДЕРЖАВІ!

Ново-Златопольський район виконав річний план хлібопоставок

Н.-ЗЛАТОПОЛЬ. (**По телефону**). Колгоспи району виконали державний річний план хлібопоставок і продовжують здавати хліб до фонду Червоної Армії понад план.

В. Скрипальов, секретар райкому КП(б)У.
В. Комаров, голова райвиконкому.

В ПОДАРУНОК XXVII ЖОВТНЮ

ПОЛОГИ. (**По телефону**). Колгоспники району з великим патріотичним піднесенням здають понадплановий хліб державі. Виконавши план хлібопоставок, вони зобов'язалися на відзнаку визволення України від німецьких загарбників здати понад план 1.000 тонн хліба і 2.000 тонн соняшника. Своє соціалістичне зобов'язання пологівці виконують. Уже вивезено понад план більше 1.000 тонн зерна і біля 1.000 тонн соняшника. Здача хліба і соняшника триває.

Тим часом, як частина колгоспів ще вивозить зерно в рахунок свого соціалістичного зобов'язання, передові колгоспи проявили нову патріотичну ініціативу—здають хліб державі в подарунок до XXVII роковин Жовтня.

Першим зробив почин колгосп ім. Кірова, що повністю виконав своє соціалістичне зобов'язання, здавши понад план до фонду Червоної Армії 4.500 пудів зерна. В подарунок XXVII роковинам Жовтня кіровці вивозять 1.200 пудів зерна.

Загалом по району колгоспники вирішили в подарунок державі до великого свята здати 12.200 пудів хліба.

С. Брагін.

Повчальне порівняння

Н.-МИКОЛАЇВКА. (**По телефону**). Коли не прийдь в колгосп «Заповіт Ілліча», — тут завжди робота кипить. Вдень і вночі.

Особливо ж велике трудове піднесення виявили члени цього колгоспу на збиральній та під час виконання плану хлібопоставок. І всі тут підібрались— один в одного, що колгоспники, що керівники. Голова артілі тов. Фісун— прекрасний організатор, сам працює день і ніч, і не дивно, що колгоспники беруть з нього приклад у всьому. Комбайнери тт. Голод і Лисенко навіть тепер, в осінню погоду, намолочують по 18—20 тонн зерна своїми «Сталінцями». Хліб завжди є на токах і безперервно вивозиться державі. Велика частина його була вивезена коровами. Графік не порушувався ні разу. Тому-то цей колгосп один з перших розрахувався з державою і понад план до фонду Червоної Армії здав найбільше зерна — 18.000 пудів.

Зовсім протилежна картина в артілі ім. Чернігівської дивізії. Головує тут тов. Шевченко. Треба прямо сказати, як керівник він себе не виправдує. Мабуть, на нього дивлячись, і колгоспники не квапляться виконувати розпорядження свого голови. І все тут іде через пень-колоду. Комбайн простоює, транспорт не використовується, а в результаті план хлібопоставок не виконано. Шевченко не мобілізувався сам і не організував колгоспників на зразкову боротьбу за кращу допомогу фронту і країні. А цей колгосп, як і багато передовиків, має такі ж самі умови. Справа тільки в тому, щоб наполегливо, по-фронтовому працювати для фронту.

По цій же причині відстають з виконанням своїх зобов'язань і колгоспи «Гігант», «Червонозрянець», ім Жукова та інші, керівники яких не дають собі відчиту в тому, яка велика і почесна справа покладена на них — керувати колгоспом, забезпечувати своєчасно виконання всіх державних завдань.

С. Благін.

Відсталі кидають тінь на передових

Багато хліба дали державі передові колгоспи Запорізького району. Члени артілі «Красная долина» понад план вивезли на приймальні пункти 3.300 пудів, ім. Леніна, Ново-Запорізької сільради,—4.300, ім. Тельмана, Широчанської сільради,—біля 12.000 пудів. По 2.000—3.000 пудів зерна до фонду Червоної Армії понад план здали колгоспи «Комунар», «Червоний прапор» та інші.

За станом на 1 листопада колгоспи Запорізького району здали понад план 95.000 пудів хліба.

Але в районі є ще колгоспи, які не виконали своїх найперших обов'язків перед державою—плану хлібопоставок. Вони тягнуть передовиків назад, кидають свою тінь на них.

Колгосп ім. Кірова, Біленської сільради, яким керує тов. Восьмерик, ще й досі не виконав плану хлібопоставок. Тут і тепер не налагоджено як слід обмолоту і вивозки хліба. Відстають у виконанні своїх зобов'язань і інші колгоспи Біленської сільради.

Не краще і в артілі ім. Лібкнехта, Широчанської сільради. Хліб ще не обмолочено. Всі надії тут поклали на комбайн. А Хортицька МТС погано організувала роботу комбайнів на стаціонарній молотьбі. Комбайн в колгоспі імені Лібкнехта часто простоює зза технічних неполадок. Голова артілі Лавренко не організував молотьби котками і ціпами.

Найгірше працює колгосп імені Сталіна (голова тов. Чайка). Тут тільки недавно закінчили в'язати і скиртувати хліб. Такому колгоспові давно вже потрібна була допомога. Але районні організації серйозно поставились до цього тільки останнього часу.

Ось чому Запорізький район не може похвалитись виконанням всіх своїх зобов'язань по хлібу. Віддана праця передовиків принижується поганою роботою відсталих і недостатньо оперативним керівництвом районних організацій.

В. Миколаєв.

ВИХОВАННЯ В УЧНІВ КОРИСНИХ ЗВИЧОК

Посієш звичку—пожнеш характер. Ця популярна приказка добре відома вчителям 1-ої Запорізької школи. От вони й зібралися перед початком навчального року всім колективом, щоб на педраді ще раз докладно обговорити питання: як краще зустріти своїх вихованців. Йшлося про прості речі—про тумбочки, серветки, квіти, гардини, доріжки. Дехто згадав про м'яч, необхідний для розваги учнів, рухові гри, найбільш улюблені дітьми,—одним словом про все, що може прищепити учневі корисну звичку—рисочку характеру.

Дізнавшись про ці незвичайні вигадки, деякі скептики дошкульно шуткували:

— Бач, про серветки дискусії розвели. Незабаром, видно, до носових хусточок справа дійде.

Тим часом, як ні в чому не бувало, вчителі 1-ої школи здійснювали свої плани. За допомогою батьків вони знайшли необхідні меблі й прикраси. Все це з смаком розставили, розвісили в заздалегідь визначених місцях. В школі стало так гарно, як це буває в квартирі доброї охайної господарки.

Настав перший день навчання. Педагоги зустрічали своїх вихованців в коридорі. Цікаво було спостерігати, як обережно ступали діти по доріжках, яке доброчинне враження чинили на них сніжнобілі скатертини, завіси, квіти.

За рішенням педради вчителі у всіх класах провели бесіди про те, яким має бути зовнішній вигляд школяра і як він мусить себе поводити. Учням давали елементарне розуміння з шкільних правил.

Велика була радість вчителів, коли вони вже наступного ранку побачили наслідки своєї вчорашньої бесіди. Всі учні прийшли до школи з підстриженим волоссям.

Але вигляд дітей подекуди залишався ще неохайним. Деякі приходили до школи з відірваними гудзиками, петлями, незаштопаними панчохами. Виникла ідея створити в школі куток, де учень завжди зміг би знайти голку, гудзик, клаптик для латки.

Школа вимагала від дітей охайності й у них виробилась звичка, виходячи з дому, обов'язково мити вуха, шию, чистити нігті. Одного разу учень IV класу О. прийшов на заняття брудним, невмитим. Вчителька відрядила його додому і це зніяк не здивувало співучнів. Коли ж він повернувся, викладачка, наче ненароком, заговорила про те, що неохайні хлоп'ята не можуть бути гарними учнями, а тим більше воїнами. І що, для того, щоб виховати з себе таких відважних бійців, яким був, наприклад, Олег Кошовий, не можна зневажати вже зараз своїми невеличкими обов'язками. Слова вчительки запали в душу школярів. До цієї теми класоводу більше ніколи не довелось повертатись.

Одного разу на батьківських зборах виникло питання, як домогтися, щоб у дітей в школі не зникали речі, що вони беруть з собою. Часто діти забувають в класі кашкет, носову хустку, гроші, книги, але наступного дня нічого цього вже не знаходять.

З дітьми поговорили про чесність. Було поставлено питання про те, що кожна річ, знайдена в класі, має бути негайно передана вчителеві. Привласнювати чужі речі — ганебно, — роз'яснювали дітям, — так можуть чинити лише ті люди, які не люблять працювати, а звикли жити на чужий рахунок.

В школі було створено бюро знахідок. З радістю приносили туди діти все, що знаходили. До того ж, дуже приємно було, коли на загальношкільних зборах директор, віддаючи учням знайдені речі, оголошував подяку учневі, що повернув загублене.

Багато цікавих бесід в школі було проведено на тему про те, що таке честь, в чому має виявлятися ввічливість. Розповідаючи про те, як у тяжких бойових умовах червоноармійці відстоюють честь свого підрозділу, як в ім'я нього вони хоробро приймають смерть, вчитель підкреслював, що захищати честь свого класу, тобто своєчасно виконувати домашні завдання, не запізнюватись на уроки, ввічливо поводитись із старшими—мусить кожен учень.

Говорячи про ввічливість, уважне ставлення один до одного вчителі прочитали школярам оповідання «Резеда», надруковане в газеті «Пионерская правда».—Герой Радянського Союзу в день народження дружини відніс їй квіти. Діти навіть, немов, розчарувались, коли дослухали до кінця це оповідання:

—От і маєш,—почулись голоси,—герой, і раптом квіти підносить.

Вчителька пояснила, що це є проявом чудового почуття уваги, дружби, властивого радянським людям, що такими ж уважними мають бути й вони до своїх батьків, товаришів.

Коли діти дістали уяву про деякі моральні норми, їм заявили, що наприкінці чверті в школі буде видано журнал «За честь і ввічливість» і що дописи до цього журналу будуть прийматися тільки від тих учнів, які добре вчаться і зразково поводять себе. Тепер всі діти прагнуть заслужити на право бути відзначеними в журналі.

... Перед нами кілька щоденників вчителів. Гортаючи їх, бачиш всю душу вихователя, звертаєш увагу на те, як тонко і продумано поставлено в цій школі всю систему виховання.

Навмання розкриваємо щоденник вчительки А. Н. Кравцової. 7 жовтня в ньому записано: «Прочитала дітям статтю «Хороший товарищ»—про дитячі роки Ільїча. К. і П., які зробили наклеп на товариша, щоб вигородити себе, слухали уважно, але весь час совались на парті. Їм було соромно за свій вчинок».

В цьому році вперше вчителькам 1-ої школи довелось вести роздільне навчання. З жадобою вичитували вони ті сторінки педагогічної літератури, де було розказано про досвід виховавчої роботи видатних майстрів педагогічного мистецтва. І шукання їх не були даремними. Сьогодні уже є всі підстави заявити, що коли педагогічний колектив і надалі не послабить своєї уваги до питань виховання, то директорові школи Т. І. Дейнеко і викладачам не доведеться в майбутньому червоніти за звички і вдачі своїх вихованців.

Т. Тріскунова.

Найсуворіше економити електроенергію

В зв'язку зі збільшенням виробничих потужностей підприємств Запоріжжя дуже швидко зростає і споживання електроенергії. За цих умов в нашій області дорога кожна кіловатт-година, особливо зараз, коли ми одержуємо електроенергію зовні і до того ж в обмеженій кількості.

Проведена працівниками «Енергозбуту» районного управління «Дніпроенерго» перевірка виявила, однак, на ряді підприємств цілі факти негосподарської, марної витрати електроенергії.

На заводі, де директором тов. Барчуков і головним енергетиком тов. Ревіченко, більшість силових трансформаторів завищено так саме, як і не в міру завищена і потужність моторів. Загалом по заводу завищена потужність складає 510 кіловатт, а щомісячна втрата електроенергії — 8.812 кіловатт-годин.

На шамотно-динасовому заводі трансформатор завантажений тільки на 10 процентів, на крупновиробовальному — на 50 процентів, на коксохімічному — на 40 процентів, на залізничному вузлі Запоріжжя-II—на 30 процентів.

Від трансформатора потужністю в 100 кіловатт в робітничому селищі Дніпробуду живляться лише дві квартири з світоточками потужністю в 0,5 кіловатт.

Завищена потужність моторів виявлена на багатьох підприємствах. На заводі, де директором тов. Борченко, для пилорама встановлено мотор в 44 кіловатта замість 20; на циркульних пилах—по 7,5 кіловатт замість 3,5. Такі ж кричущі факти марнування електроенергії виявлені на коксохімічному та паровозоремонтному заводах.

На підприємстві, де начальником електрогосподарства тов. Федорченко, вдень горять 4 лампи по 300 ватт кожна. В кімнатах гуртожитку площею в 15 — 20 квадратних метрів горять лампочки по 300 ватт.

Горіння ламп вдень, і без всякої на те потреби, а також завищена їх потужність—масове явище не лише на виробництві, але й в побуті.

В результаті такого неприпустимого марнотратства електроенергії, через одне лише неповне використання встановленої трансформаторної потужності, втрати енергії по Запоріжжю складають 12.600 кіловатт-годин на місяць.

Причини такого негосподарського ставлення до споживання електроенергії слід шукати в тому, що директори заводів, секретарі партійних організацій, енергетики і шефи електрифікації — комсомольські організації питаннями економії електроенергії досі серйозно не займались. Інспектори не використовують наданих їм прав для наведення ладу в енергетичному господарстві заводів.

Економічні інтереси Батьківщини диктують необхідність повести на запорізьких підприємствах найжорстокішу боротьбу за раціональну й економну витрату електроенергії.

К. Щучинор,
директор „Енергозбуту“ районного управління „Дніпроенерго“.

Третій Білоруський фронт.
Бої у Східній Пруссії. Піхота в наступі.
Фото В. Велікжаніна. (Фотохроніка ТАРС).

Фронт перегукується з тилом

(Огляд листів з фронтів Вітчизняної війни)

Безперервним потоком надходять листи з фронтів Вітчизняної війни до глибокого тилу. Багато бійців і офіцерів Червоної Армії звертаються через нашу газету до трудящих Запорізької області. Вони розповідають про воїнів-запоріжців, які в боротьбі з озвірілим ворогом проявляють безстрашність та героїзм. Земляки закликають робітників, колгоспників та радянську інтелігенцію працювати високопродуктивно з тим, щоб швидше загоїти рани, завдані фашистськими недолюдками.

До робітниць, колгоспниць Запорізької області бійці-дівчата у своєму листі пишуть:

«...Ми, бійці-дівчата, перебуваючи на фронті ось уже другий рік, разом з усіма бійцями, з честю відстоюємо свободу і незалежність нашої Батьківщини. Вдень і вночі ми нещадно б'ємо ворога. Багато хто з нас удостоєний урядових нагород. Ми пишаємось кращими бійцями, нашими землячками Шевченко, Радюк, Мироненко, Ткач, Руденко, Кравченко та іншими патріотками нашої частини.

Дорогі подруги! Ми йдемо у вирішальний бій і, можливо, наступного нашого листа ми напишемо вам з столиці фашистського лігва — Берліна. Там зведемо рахунки з непримиренним ворогом—німецькими фашистами, дітовбивцями, що хотіли радянських дівчат перетворити на рабинь німецьких баронів і поміщиків...

Дорогі наші подруги! Збільшуйте свій трудовий героїзм на виробництві і в сільському господарстві, працюйте по-фронтовому...»

Багато наших земляків-запоріжців уславили себе на фронтах Вітчизняної війни.

Парторганізатор частини М. Філоненко повідомляє про славний бойовий шлях нашого земляка, гвардійця-капітана Миколи Михайловича Климова:

«Мирна творча праця для нього змінилась на бойове фронтове життя. Тов. Климов з перших днів війни пішов добровільно на фронт. Багато разів дивився він смерті у вічі, і смерть відступала перед радянським воїном. За час Вітчизняної війни він виріс до капітана. Командування високо оцінило його бойові заслуги перед Батьківщиною. Тов. Климов нагороджений орденами «Вітчизняної війни» II ступеня, орденом «Червона Зірка» та медаллю «За бойові заслуги».

Безприкладний героїзм і безстрашність до ворога проявляють воїни-запоріжці. Бійці та командири частини пишуть нам:

«В нашому підрозділі служить наш земляк Д. Д. Полянко. Він своєю грізною зброєю—станковим кулеметом знищив не одну сотню фриців... Весь особистий склад нашої частини пишається комуністом старшиною Дмитром Полянком. Його груди прикрашають урядові нагороди».

Вітаючи запоріжців з славною річницею визволення м. Запоріжжя від німецьких окупантів, бійці та офіцери у своєму листі заявляють:

«... День 14 жовтня перетворився на день радості і щастя. Він і лишиться таким для нас назавжди, як світлий день визволення рідного міста Запоріжжя.

Зараз вже лунають розкати артилерійських канонад на далеких Альпах, на схилах Карпат, у лісових масивах Угорщини, Прибалтики і Югославії. Це розкати могутньої лавини, яка змете з лиця землі покидьків людського суспільства—німецьких людожерів.

Ми знаємо, що трудящі Запоріжжя вкладають цеглину за цеглиною у величну будову нового життя.

Бажаємо успіху!»

Перебуваючи далеко від рідного Запоріжжя, на Віслі, тричі орденоносець, капітан Фомічов П. С. і двічі орденоносці капітан Медяник П. Т. та старший лейтенант Науменко А. Г. пишуть:

«Привіт землякам від танкістів! За роки війни Червона Армія пройшла велику бойову путь від берегів великої руської ріки Волги до берегів польської ріки Вісли і далі на захід. І разом з нею цю бойову путь пройшли й ми, танкісти-запоріжці. Перебуваючи тут, на звільненій нами польській землі, ми разом з вами переживаємо радість відбудови нашої рідної країни і нашого рідного міста Запоріжжя».

Фронт перегукується з тилом. Всі ці листи кличуть до єдиної мети: сьогодні працювати краще, ніж учора, а завтра—краще, ніж сьогодні, посилити удари по ворогові, прискорити час остаточного розгрому німецько-фашистських полчищ.

С. ГОЛУБОВ.

Славетні люди нашої Батьківщини

ГЕНЕРАЛ КУЛЬНЕВ

Яків Петрович Кульнєв народився у 1763 році. Він закінчив кадетський корпус і своє бойове хрещення дістав під час російсько-турецької війни 1787—1791 рр. Під час польської війни 1794 року на очах у великого полководця Суворова молодий офіцер відзначився в ряді боїв і за рідкісну мужність йому було надано чин капітана. Потім він брав участь у кампанії 1807 року проти Наполеона, в якій не раз виявив виключну хоробрість і високу військову майстерність.

Але особливо велику роль відіграв Кульнєв у війні з Швецією, що почалась у лютому 1808 року. Він командував авангардом російських військ, які вели операції на території Фінляндії. Проведені ним бої являють зразок зустрічних наступальних операцій. За два з половиною тижні по бездоріжжю, в хуртовину й морози, громлячи втричі сильнішого ворога, Кульнєв просунувся вперед на 500 верств, захопивши міста Якобштадт, Большой Карлебю та значні трофеї. 9-го квітня він здобув блискучу перемогу біля села Іонері, а в серпні—біля кірки Куортане, за що йому було присвоєно звання генерал-майора.

Ранньої весни 1809 року, командуючи авангардом багратіонова корпуса, Кульнєв вчинив блискучий подвиг. Скутим льодом він за вісім днів з боями пройшов через Аланд і вийшов на шведський берег, недалеко від Стокгольма. 3.000 полонених, 30 гармат і 5 військових кораблів були трофеями росіян.

На початку 1810 року Яків Петрович уже був на Дунаї. Тут він командував авангардом російської армії. У липні двічі розбив турків під кріпостю Шумла, а в серпні взяв діяльну участь у розгромі 30-тисячного корпусу Сераскіра-паші.

...Настала грізна епоха Вітчизняної війни 1812 року. Щоб запобігти просуванню французів на Петербург, з першої західної армії було виділено спеціальний корпус. Кульнєв командував авангардом цього корпуса і, прикриваючи його відхід, бився з маршалом Удіно. Він розбив біля Друї два полки французької кавалерії, спалив мости через Двіну і взяв у полон генерала Сен-Жені. Це було першою значною перемогою, здобутою російськими військами у 1812 році. Ім'я генерала Кульнєва прогриміло на всю Росію.

Удіно продовжував просуватись. Французи, зайнявши Полоцьк, пішли на Себеж. Кульнєв направився за Двіну, розсіяв кілька французьких загонів і наступив до Клястиців. Зав'язавши 17 липня великий авангардний бій з французами, Кульнєв перекинув їх і гнав до Головщина. Маршал Удіно примушений був відійти за ріку Дріссу.

Дощового і туманного ранку 20 липня Кульнєв непомітно переправився через ріку і розбив бригаду противника. Але в запалі переслідування він наштовхнувся на головні сили Удіно. Зав'язався нерівний бій. Французам вдалось обійти росіян з обох флангів. Російський генерал відступив за Дріссу і розпочав ряд контратак, щоб затримати просування противника.

Зскочивши з коня, Кульнєв мовчки йшов за своїми солдатами. В цей час французьке ядро відірвало йому обидві ноги. Холодіючою рукою Яків Петрович зірвав з себе ордени і простяг їх найближчому офіцерові.

— Візьміть, сховайте... Нехай не зрадів ворог, побачивши мене мертвим... Нехай має мене за простого воїна...

Героїчний образ славного воєначальника був дорогий всій Росії. Ввечері в Московському Великому театрі знаменита артистка Сандунова, не докінчивши арії, несподівано підійшла до рампи і заспівала тремтячим від глибокого хвилювання голосом:—Слава, слава генералові Кульнєву, що поклав життя за Вітчизну... Артистка ридала. Разом з нею ридали всі глядачі.

Кульнєв помер саме так, як мріяв—на полі бою, за честь і свободу Батьківщини.

* * *

Кульнєв—закінчений, цільний тип полководця-суворовця.

—Я—солдат,—сказав одного разу Суворов.

—Ви—генералісимус,— заперечили йому.

—Правда. Але солдат з мене приклад бере.

—Ви—генерал,—говорили Кульнєву.

—Тобто, солдат найперший,—відповідав він.

При такому збігові поглядів на основне неможливі були розходження в частковостях. Суворов був найосвіченішою людиною свого часу, любив науку, жадібно поповнював свої знання. І Кульнєва сучасники завжди бачили, в перервах між боями, над томами римських і грецьких класиків. «Я наслідую великому Суворову,—писав він своєму братові,—і досяг того, що мене називають його учнем...»

В усій своїй бойовій діяльності Кульнєв керувався суворовською «Наукою перемагати». «Про жодні ретиради (відступи—С. Г.) в піхоті та кавалерії не гадайте»,—писав Суворов. В 1808 році Кульнєв наказує одному із своїх субалтернів: «Не маю вам нічого сказати, як тільки те, щоб ви мали увагу не до ретиради, але до збереження честі російської зброї... Коли б навіть трапилось, що у вас лишилося хоча би два чоловіки, то честь і слава ваша і тут не тікати від ворога, а мати його на очах... До ретиради завжди є час, а до перемоги рідко».

Воєнна майстерність Суворова завжди підкріплювалась його щільною близькістю до солдата. І Кульнєв, завжди нещадно вимогливий по службі, дотримувався правил свого вчителя у стосунках до солдатів. От заключні слова його грізного наказу, даного 1 липня 1809 року: «Брати! Я не сплю і не відпочиваю, щоб армія спала і відпочивала!».

Вражаюча всебічна проникливість кульнєвського піклування про солдата. Він вникав рішуче в усі дрібниці солдатського побуту. Моральне виховання воїна Яків Петрович також вважав своїм найважливішим завданням. «Солдат—не розбійник»,—говорив Суворов. І Кульнєв ще в 1799 році писав: «Користь—не наша справа! Наша—перемога!» Був у нього особливо високий погляд на війну та на самого воїна. «Солдат мусить бути чистий честю»,—заявляв він.

За стилем, мовою та енергією виразів накази Кульнєва дуже нагадують суворовські. І у того, і у другого—лаконізм у словах, гранична ясність думки. Так говорять і так пишуть люди рішучі тверді, які знають, чого вони хочуть. Багато прикладів чеканної виразності рясніють по текстах оперативних документів Кульнєва. В ряді випадків ці документи вражають силою своєї словесної форми. Перед походом на Аланд віддав такого наказа: «На марші бути бадьорим і веселим. Понурість властива одним старим бабам». Тоді ж генерал звертався до своїх військ ще й з такою, власне суворівською настановою: «Голова хвоста не чекає; рота роту випереджає; як ніж не гаяти часу на даремному збиранні батальйонів і полків, всі з-роби зберуться до бою, а в [illegible] нема потреби.»

Всі факти воєнної історії, зв'язані з іменем Кульнєва, все, що залишилось про нього в документах і розповідях сучасників, малює нам чарівний образ пристрасного, запального, безстрашного борця за честь і славу нашої Батьківщини. «Ми... будемо стояти, як міцні кам'яні стіни за улюблену нашу Батьківщину»,—заявляв він.

До наших днів дійшов один факт його інтимного життя. І цей факт малює нам образ високого і цільного патріота. В 1809 році Яків Петрович полюбив дівчину. Почуття було взаємним, і Кульнєв вирішив одружитися. Проте, воєнні дії довго не дозволяли йому виконати це рішення. Весілля відкладалось. Непомітно надійшов 1812 рік. Наречена, стомлена чеканням, вимагала від свого нареченого, щоб він негайно залишив службу.

Що сталося з Кульнєвим, найкраще видно з його листа до нареченої. «Як не сильна жага моя до вас,—писав він,—але прив'язаність до Батьківщини й клятва, яку я дав сам собі, служити до останньої краплі крові, мають зверхність над усіма почуттями, які я маю до вас...»

Таким був Кульнєв, справжній син російського народу, полководець-суворовець, полум'яний патріот. Такими людьми завжди була й буде багата й сильна наша Батьківщина.

Воєнні дії в Західній Європі

ЛОНДОН, 3 листопада (ТАРС). У повідомленні штабу верховного командування експедиційних сил союзників говориться:

Просуваючись на південь від Мальдегема, [illegible] війська, що наступають від західної [illegible], [illegible] частинами досягли [illegible], розташованого за дві милі від Флісінгена. В секторі Флісінгена і на західному кінці Вальхеренської дамби продовжувались запеклі бої.

Важкий опір противника на схід від каналу [illegible] зламано. Тільки в секторі Зевенбергена тривали [illegible] ворожих військ опору.

В районі Мейзіа союзні війська просунулись вперед і знаходяться на відстані 2 тисяч ярдів від міста. Частини союзників, що діють в Гейленкірхенському секторі, після запеклої артилерійської підготовки просунулись на 2.500 ярдів. Зайнято місто [illegible], розташоване за 1,5 милі на північ від Гіртогенбоса. Наступ триває, не зважаючи на запеклий опір ворога.

В ніч на 3 листопада понад 1.000 літаків англійської авіації здійснили наліт на Західну Німеччину. Основним об'єктом нальоту був Дюссельдорф. Легкі бомбардувальники атакували Оснабрюк.

На Середземноморському театрі воєнних дій

ЛОНДОН, 3 листопада (ТАРС). У повідомленні штабу збройних сил союзників на Середземноморському театрі воєнних дій говориться, що в Греції патрулі союзників у районі Флорини 2 листопада напали на ар'єргарди ворожих військ і завдали їм втрат. В тому ж районі патрулі пустили під укіс ворожий ешелон з 60 вагонів.

В зв'язку з поганою погодою 2 листопада більша частина літаків Середземноморської авіації не брала участі в операціях.

Дії авіації союзників

ЛОНДОН, 3 листопада. (ТАРС). Як передає агентство Рейтер, в Лондоні офіційно оголошено, що у жовтні літаки 8-го авіаційного корпусу (англійські і канадські) скинули близько [illegible] тонн бомб на об'єкти в Німеччині. „Літаючі фортеці“ і „Ліберейтори“, що входять до складу американського 8-го авіаційного корпусу, скинули біля 40.000 тонн фугасних і запалювальних бомб. Літаки американських стратегічних військово-повітряних сил в Європі скинули понад [illegible] тонн фугасних бомб на нафтоочисні заводи, залізничні центри, мости і промислові підприємства.

АФІ про Андре Мальро

ЛОНДОН, 3 листопада (ТАРС). Агентство АФІ передає з Парижа, що відомий французький письменник Андре Мальро був керівником партизанів у трьох департаментах—Ло, Коррез і Дордонь, де [illegible] від німецької окупації. В сучасний момент Мальро є полковником ельзас-лотарингської бригади, що прибула до Вогезів напередодні [illegible], щоб взяти участь в боях за визволення Франції.

Наступний приїзд Черчілля і Ідена в Париж

ПАРИЖ, 3 листопада (ТАРС). Агентство АФІ передає урядове повідомлення, в якому говориться, що французький уряд запросив приїхати в Париж прем'єр-міністра Великобританії Уїнстона Черчілля і міністра закордонних справ Антоні Ідена. Вони прибудуть найближчим часом.

Хід виконання Румунією Угоди про перемир'я

БУХАРЕСТ. (ТАРС). В ряді міст Румунії співробітники Союзної Контрольної Комісії виявляють все нове й нове радянське майно, вивезене румунськими окупантами з Радянської України та Радянської Молдавії. Так, наприклад, на текстильній фабриці „Мондіала“ в Бухаресті виявлені [illegible], мотори та дизелі, увезені з радянських підприємств; у місті Турну знайдено устаткування [illegible] фабрики й багато різних верстатів та машин, награбованих румунами в Кишиневі. Союзною Контрольною Комісією вжито заходів до негайної відправки цього майна в Радянський Союз.

За час окупації радянських територій румуни награбували і вивезли до себе понад 3.000 тракторів. Нині понад 2.000 з цієї кількості вже виявлені Союзною Контрольною Комісією. Крім того, знайдено багато іншого сільськогосподарського реманенту. Комісія запропонувала румунським властям терміново відремонтувати трактори та інші сільськогосподарські машини, належні СРСР, і потім відправити їх до Радянського Союзу. Ця вимога в сучасний момент виконується.

Деякі [illegible] установи та організації намагаються, проте, саботувати виконання Угоди в тій частині, що стосується повернення радянського майна. Були випадки, коли, з метою приховати це майно від передачі, знищувались радянські марки та клейма на верстатах та іншому майні, сфальшовувались документи на це майно й т. інше. Союзна Контрольна Комісія поставила перед румунським урядом вимогу про покарання винних у цьому осіб і вжиття заходів щодо недопущення подібних махінацій в дальшому.

Румунський уряд незадовільно проводить чистку державного апарату Румунії від профашистських елементів, що лишаються в ньому. Крім тих випадків, про які вже повідомлялось в пресі, румунські власті заарештували недавно по всій країні біля 300 румунських фашистів—залізногвардійців, але значно більша кількість їх, в тому числі багато їхніх керівників, продовжують лишатись на волі.

Відповідальний редактор
О. ШАБАЛІН.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ЛЕНІНА
З 3 ЛИСТОПАДА І ЩОДНЯ
демонструється новий художній фільм
„З О Я“
Сценарій А. Арнштама, Б. Чирскова. Виробництво кіностудії „Союздитфільм“, 1944 року.
Комсомольські організації та школи проглядають фільм згідно плану міськкому ЛКСМУ.
Початок сеансів о 12.0 год. дня.

БЕ—01305 м. Запоріжжя, друкарня «Комунар» обл. управління поліграфії, вул. Ілліча, 21. Адреса редакції: ріг вул. Жуковської і Тургенєвської, 59. Тел.: 2-43, відділи редакції—3-33